

* преработка на първия вариант 9.II.1971–15.II.1971, Тихият кът.

борис
априлов

*

ДЪЛГИЯТ

ПЪТ

ДО

БУФАЛО

*

1971

Някъде в просторите на Дивия Запад. Равнина.

~~Железопътна линия прорязва равнината. В средата на сцената, до линията — огромно разлистено дърво.~~

~~Чуваме шум на приближаващ се влак отляво. Шумът нараства. Ето че се появява и самият влак — една от ония стари кримки, напомнящи за Стийфънсън и още нещо.~~

~~Влакът намалява хода, сякаш се замиеля и спира. Размиеля още малко, изпъшква и тръгва напред. Изчезва в дясно, но след малко се връща. Дава още заден ход и изчезва натам, откъдето се е появил.~~

~~Ето че чуваме пъхтенето и на другия влак, който иде отдясно. Шумът му нараства. Появява се. Спира. Услушва се и се замиеля по своя влаков си начин. Оттегля се назад.~~

~~Внезапно чуваме тропота на двата влака, които разярени се хвърлят един срещу друг. Но в последния момент благоразумието сякаш надделява. Малко преди да се сблъскат, те спират. Изпъхтяват. Гледат се кръвожадно, дори запалват фаровете си, които приличат на зеници на разярени животни. После решително се втурват напред и се удрят. Още веднъж. Още веднъж. Приличат ни на козлета, които се бият. И понеже виждат, че не могат да си направят нищо, спират на няколко сантиметра един от друг.~~

~~Пълна, напрегната тишина.~~

~~Изведнъж заговарят пистолетите. Невидими хора стрелят от двете страни. Страшна пукотевица. Локомотивите подкачат от детонацията. Единият излиза от релсите, но ловко подкача нагоре и пак се намества.~~

~~Пистолетната пукотевица е в своя разгар. Листата на дървото отиват по дяволите. Клоните се оголват.~~

~~На локомотивите им скимва да се сблъскат още няколко пъти, стрелбата става жестока.~~

~~Чуват се откъселечни възгледи: Ей, Мънки!... Айл кил ю!... Юр феје из лайк май ае!... Дънки!... Къмон!... Го аут!... И т.н~~

~~:~~

~~Дървото остава без листа. Пистолетите мълкват. Локомотивите се гледат учудено. Изсвирват и дават заден, изчезват от погледа ни. Отново тишина. Чува се песен на птичка.~~

~~Отнякъде се появява Шаро. Излайва и изчезва.~~

Чуваме песента на приближаващия се Иванчо, нашият герой. Тя напомня нещо от българския фолклор и песните на прерията.

Обичам мандарини,
обичам сладолед,
обичам саварини
или масло със мед.
Млекото не презирам,
ни млечен шоколад,
но винаги обичам
да скитам по света.

Иванчо се появява – условна детска фигурка, симпатична, с дяволито изражение на лицето. Нашият герой е подвижен, скромно облечен с ризка и панталонче. На рамото му – сак.

Продължава да пее:

Вървиш, вървиш, вървиш напред –
Пейзажът се мени:
гората сменя се с поле,
полето с планини.
И все вървиш, вървиш напред –
все нова красота!
Какво по-хубаво от туй
да скиташ по света!

Иванчо спира и се обръща.

ИВАНЧО Хайде!

ШАРО /не го ниждаме/. Бау–бау!

ИВАНЧО Глупак!

ШАРО /не го виждаме/. Бау–бау!

ИВАНЧО Побързай! /Обръща се и вижда табелата, закована на греда./ Тук пише нещо. /Приближава се и чете./ ТЕКСАС. Щат от Съединените американски държави. Тук се убиват президенти. /Зад гърба му застава Шаро, вдигнал глава към табелата./ Внимание, пази се от падащи куршуми! Който стреля пръв – печели! Който стреля втори – изобщо не стреля! /Обръща се към кучето./ Чу ли?

ШАРО /поклаща опшка/. Бау!

ИВАНЧО Представяш ли си, Шаро? Тук се убиват дори президенти. И трябва да се пазим от падащи куршуми. /Оглежда небето./ Интересно, как ли падат?

Зад гърба му влиза Мери – десетгодишно момиченце на кон. Шаро се обръща веднага, и излайва.

ИВАНЧО /гледа си небето/. Интересно е да се знае как падат куршумите.
МЕРИ Хей!
ИВАНЧО /обръща се към нея и я поглежда с учудване/. Охо!
МЕРИ Добър ден.
ИВАНЧО Здравейте!
МЕРИ /учудено/. Кой сте вие?
ИВАНЧО Иванчо.
МЕРИ Моля?
ИВАНЧО Иванчо!...
МЕРИ Пак не разбрах.
ИВАНЧО /високо/. Иванчо Пътешественика!
МЕРИ Какво правите тук?
ИВАНЧО Нищо. Обикалям света... Обичам да пътувам... Бървя и си пътувам. Днес съм тук – утре там... Къде ще бъда утре – сам не знам.
МЕРИ /засмива се сърдечно/. Говорите като стихотворение.
ИВАНЧО Както падне.
МЕРИ А този? /Сочи кучето./
ИВАНЧО А, това е Шаро.
МЕРИ Хубаво куче.
ИВАНЧО Не е лъжа... Шаро, дамата казва, че си хубаво куче.
ШАРО /радостно/. Бау–бау!
МЕРИ Какво каза?
ИВАНЧО Благодаря за комплимента... каза.
МЕРИ /сепнато/. А, нищо!
ШАРО Бау–бау!
МЕРИ А сега какво каза?
ИВАНЧО Каза: Моля, моля!
МЕРИ /засмива се от сърце, смее се дълго, след това прекъсва и казва скромно/. Аз съм Мери.
ИВАНЧО Така ли?... А аз да не знам... Значи, ВИЕ сте мери.
МЕРИ /учудено/. Нима ме познавате?
ИВАНЧО Не.
МЕРИ /сепнато/. Тогава?
ИВАНЧО Така си е думата... Приятно ми е – Иванчо.
МЕРИ Приятно ми е – Мери.
ШАРО Бау–бау!...
ИВАНЧО И на него му е приятно – Шаро.
МЕРИ Вече се познаваме... Къде сте тръгнали?
ИВАНЧО Нали ви казах – обикаляме света... Тръгнахме, вървим–вървим – изведнаж – гледам – на табелата пише Тексас. Викам, чакай да видя какво представлява Тексас. А вие?
МЕРИ Аз живея хей там, зад баира.
ИВАНЧО Ааа, вие сте американка.

МЕРИ Да... Защо? Това лошо ли е?
ИВАНЧО Моля, моля!.. Защо?... И вие сте хора.
МЕРИ Баща ми има ферма... чифлик. Работим земята и отглеждане добитък. Живея с татко, мама и брат ми... Знаете ли, ние сме добри хора.
ИВАНЧО /покланя се/. Личи си.
МЕРИ Но не всички хора в Тексас са добри.
ИВАНЧО Така ли?
МЕРИ Наоколо кръстосват едни такива, не толкоз добри хора, които могат да ви светят маслото.
ИВАНЧО Моля?
МЕРИ Могат да ви утрепят, викам... Особено ако попаднете, на Джо Светкавицата и неговата банда... Това куче ми харедва. Не искате ли да ми го подарите?
ИВАНЧО Ооо, Мери, по-скоро мога да ви подаря себе си, но Шаро никога. Това е първият ми приятел.
МЕРИ Извинете... А не искате ли да ни гостувате в чифлика. Веднага ще пратя коне да ви вземат
ИВАНЧО /сваля шапка и се покланя/. Благодаря, мадам, но не мога да се отклонявам от пътя си. Ако ми се отдаде случай, ще ви дойда на гости. Мери, какво е там, онова на хоризонта? Прилича на град.
МЕРИ Това е градът Буфало. Съветвам ви да не отивате там.
ИВАНЧО /почесва се/. Аха!... Значи – да отидем.
МЕРИ Не ви препоръчвам... Освен това пазете се от Джо Светкавицата.
ИВАНЧО Разбирам, но защо?... Впрочем, с какво се занимава този господин Джо?
МЕРИ Нищо особено. Убива хора и краде коне.
ИВАНЧО /повторно се почесва/. Чудно занимание!...
МЕРИ Освен това много обича кучета. Прави си колекция. Има цял кучкарник... Умира за кучета. Довиждане, живея зад баира. Винаги сте добре дошли у дома!... /Пришпорва коня и изчезва./
ИВАНЧО /маха с ръка/. Довиждане, Мери!
ШАРО /по посоката/. Бау-бау!
ИВАНЧО /след като двамата са се умълчали/. Тази Мери е приятно момиче, нали?
ШАРО Бау!
ИВАНЧО Забавно.
ШАРО Бау!
ИВАНЧО Останах с добри впечатления от него.
ШАРО Бау-бау!
ИВАНЧО Сега да починем малко и да вървим. Искам да видая какво представлява този град Буфало.

*Ляга на земята. Подлага свитите си ръце.
Шаро ляга до него. Прегръщат се. Запява птичка.
Иванчо ѝ отвърща...*

*Тишина. Спокойствие.
Но сдѣд малко кучето трепва в се изправя неспокойно.
Скимти. Излайва.*

ИВАНЧО. Спокойно!... Какво те тревожи? /Шаро излайва./ Спокойно. Никому нищо не сме направили... След малко ще похапнем в ще е в продължим.

*Запис на магнетофонна лента: приближаващ тропот на препускаща коне.
Иванчо не трепва, продължава да си лежи, прибира и кучето към себе си.*

Нахлуват четирима конника, живописно облечени коубои с всичките си атрибути. Застават край лежащите на земята, учудени от тяхното спокойствие. Водачът на бандата, Джо Светкавицата ги посочва с жест на главата си. Тримата бандити повдигат рамене. Джо Светкавицата има силно мургаво, злоещо лице.

ДЖО /с гърлен глас/. Хей, малчуган!...
ИВАНЧО /бев да помръдне/. На мен ли казвате?
ДЖО. Не, на леля си. /останалите се смеят./
ИВАНЧО /повдига глава/. Какво ще обичате?
ДЖО Аз не обичам нищо. /Смях./
ИВАНЧО Може би се нуждаете от нещо? /Смях. Иванчо отпуска отново глава върху скръстените си ръце./
ДЖО Хей, хлапако, кой си ти?
ИВАНЧО /без да трепне/. Иванчо.
ДЖО /учудено/. А!... Що за име?... За пръв път го чувам.
ИВАНЧО Нищо де, сега сте го чули.
ДЖО Познаваш ли ме?
ИВАНЧО Нямам съм честта.
ДЖО /към своите/. На ме познава. /Смях./ Аз съм Джо Светкавицата!
ИВАЙЧО /без да трепне/. Интересно име. А защо тъкмо Джо Светкавицата?
ДЖО Защото препуснем като светкавицаир, бия кято светкавица и стрелям като светкавица.
ИВАНЧО Блазя ви.
ДЖО /оглежда своите и посяле към него/. Какво?
ИВАНЧО Завиждам ви. Де да можех и аз.
ДЖО А! /Учудено./ Не можеш да стреляш, а си тръгнал по Дивия Запад. Какво търсиш в Тексас?
ИВАНЧО. Обвкалям... Нещо като околосветско пътешествие.
ДЖО Така ли?
ИВАНЧО. Ами, да... Обичам да пътувам. Скитам. Някои ме наричат Иванчо Пътешественика.
ДЖО /изненадано/. Че ти си още хлапе бе, малчуган!

ИВАНЧО /спокойно/. Ако.

ДЖО И защо скитам?

ИВАНЧО. Доставка ми удоволствие.

ДЖО А на мен ще ми достави удоволствие ако се изправиш и ТАКА да разговаряш. Нали разбираш, учтивостта го изисква. Все още си малък.

ИВАНЧО /изправяв се/. Имате право. Извинявам се. /Оглежда ги. / Като гледка сте интересни. Можете ли да ми кажете разстоянието до оня град?

ДЖО Това е прочутия град Буфало, час и половина е кон.

ИВАНЧО. А без кон?

ДЖО Три и половина... Искам да знам докога ще ме разпитваш?

ДЖО Знаеш ли защо?

ИВАНЧО Не.

ДЖО Хареса ми кучето ти. Смятам да ми го подариш. И смятай, че си се отървал леко.

ИВАНЧО Не разбирам.

ДЖО /смига/. Искам да кажа, че други изобщо не се отърват живи от нас. Блъди!

Блъди слиза от коня си и тръгва към Иванчо., който предчувства нещо лошо и притиска Шаро към себе си.

ИВАНЧО Какво искате?

БЛЪДИ /гледа към кучето/. Харесахме си го. /Гласът му е женски./

ИВАНЧО Че то харесва и на мен!

БЛЪДИ /навежда се и взима Шаро/. Докато не съм те сритал.

ИВАНЧО /объркано/. Това куче е мое!

Докато всички се смеят, Блъди се мята на коняи внезапно всички потеглят.

ИВАНЧО /тръгва след тях/. Чаклайте!... Върнете ми кучето!... Стойте!...

*Гръмогласен смях на отдалечаваща се група.
Шаро излайва.*

ИВАНЧО Шаро!...

БЛЪДИ /извиква/. Оле! Ухапа ме! /Смях./

ИВАНЧО /извиква с всички сили/. Бягайте, кучекрадци, изчезвайте! Където и да отидете ще ви намеря и ще ви избия до един!...

Гръмогласен смях за последен път. За последен път чуваме и тъжното излайване на Шаро.

В Т О Р А К А Р Т И Н А

В подножието на висока скала, за едно дърво е привързан Ник Белоу. Конят му стои до него, напълно оборудван. На седлото висят дори пистолетите. Конят стои и се чуди защо господарят му не го яхне.

Влиза.Иванчо. Разглежда го внимателно.

ИВАНЧО /учудено/. Чичко, кой сте вие?

НИК /кзвръща глава и го поглежда/. Казвам се Ник Белоу.

ИВАНЧО Но защо сте вързан за дървото?

НИК Джо Светкавицата и неговите кучета ме вързаха.

ИВАНЧО Джо ли?... Един такъв, черен, прилича на вълк.

НИК Да... Откъде го знаеш?

ИВАНЧО Преди един час се запознахме... Защо ви вързаха?

НИК Нападнаха чифлика ми, откраднаха конете ми, опожариха всичко, а мен ме вързаха тук. Верният ми кон ме намери и стои до мен.

ИВАНЧО Джо Светкавицата, казвате!

НИК Целият град Буфало и околностите треперят от него. Всеки ден нови кражби на коне. Който се противи – умира. Ако някой ме отвърже, ще се махна от това място, ще се преселя при брат си на петстотин километра.

ИВАНЧО Ще ви отвържа веднага! /Започва да го развързва./

НИК Благодаря ти, момче. Ти ми спаси живота.

ИВАНЧО /както развързва/. Чичко, той ми открадна кученцето.

НИК Пази се, момченце!... Не се изпречвай на пътя му, ако искаш да живееш.

ИВАНЧО /след като го е освободил/. Ааа, не!... Такива да ги нямаме. Не искам да се меся в работите ви. Това си е ваша, вътрешна работа, но Шаро не давам на никого и ще си го взема!...

НИК /поглежда го с интерес/. Много си особен. Как се каваш?

ИВАНЧО Иванчо!

НИК А, какво е това име?

ИВАНЧО Най-обикновено... Яйце да хвърлиш, върху Иванчо ще падне.

НИК Откъде си?

ИВАНЧО Отдалеч.

НИК Какво търсиш в Дивия Запад?

ИВАНЧО Обикалям света. Обичам да вървя. Знаеш ли колко хубаво нещо е светът?

НИК Благодаря ти безкрайно, че ме спаси... И понеже светът е хубаво нещо, препоръчвам ти да заобиколиш град Буфало.

ИВАНЧО Не, не!... Ще отида в Буфало... Трябва да си взема кучето.

НИК /засмива се/. Успя да ме разсмееш, знаеш ли?

ИВАНЧО Честито!... Смехът е здраве!

НИК Все пак ти ми спаси живота и трябва да ти се отплатя. Реших да ти подаря коня си.

ИВАНЧО /изненадано/. Какво?

НИК /спокойно/. Заедно с pistolетите. В Буфало ще ти потрябват.

ИВАНЧО Но аз вървя пеша...

НИК В Буфало се влиза само на кон.

ИВАНЧО Много сте мил, но защо ми са pistolетите?

НИК В Буфало се влиза само с pistolети.

ИВАНЧО Но аз не знам да стрелям.

НИК Ще се научиш. /Хваща юздата на коня и я подава на Иванчо./ Ето ти всичко...

ИВАНЧО А вие?

НИК Не ми трябва нищо! Ще бягам на обратната страна. Към моя брат. Важното е, че спасих живота си... Довиждане. /Тръгва и изчезва./

ИВАНЧО /учудено, след него/. Довиждане! /Внезапно./ Чичко, как се казва коня?

НИК /гласът му/. Панчо!

ИВАНЧО Моля?

НИК /гласът му/. Панчо!

ИВАНЧО /поглежда коня и след известна пауза/. Хубава работа!... Че тя каква стана? Иванчо и неговият кон – Панчо! /Погалва главата на коня./ Конче, да се запознаем. Аз съм Иванчо. /Конят изцвилва./ Ооо, радваш се!... Ами сега? Какво да те правя?... Май че ще трябва да те яхна! /Кончето изцвилва весело./ Но преди това да се препаша!... /Смъква колана с двата pistolета и патрондажа./ Чудно, къде ли се поставят тия работи? /Увива колана около врата си./ Не така! Ония глупаци ги носеха на кръста. /Препасва колана. Кобурите увисват до земята./ Хубаво се наредих! /Оглежда се./ Това не е оръжие, а метла! /Кончето цвили весело./ Ааа, Панчо, не се присмивай на господаря си! /Пак се оглежда./ Ще ми се мотаят из краката, а? Какво да правя като съм попаднал на място, където не можеш да направиш и крачка без оръжие! /Поглежда шапката, закачена на седлото./ Ами сега? /Почесва се./ Май че трябва да си сложа и шапка! /Кончето потвърждава с глава и цвилене./ Точно така!... /Смъква шапката и я поставя ка главата си. Главата му изчезва в нея./ А!... Стои ми като на закачалка! /Старае се да я намести, но се получават все по-смешни ефекти. Най-после я поставя малко назад и открива лицето си./ Е?... Как ти се струвам? /Кончето изцвилва./ Цяла карикатура! /Кончето сякаш се смее и цвили./ Виж какво!

ПАНЧО /изцвилва/.

ИВАНЧО Няма да ми се смееш!... Освен това, следва най-трудното. Трябва да ти се кача... Като знаеш много, кажи как да ти се кача?

ПАНЧО /изцвилва и се приближава до един камък, застава до него и чака/.

ИВАНЧО Панчо, ти си умна глава! /Тръгва, качва се на камъка и от там – на седлото./ Готово!...

Няколко секунди наблюдаваме конникът и коня. Конят е оборудван красиво, със всичките му такъми, а върху него карикатурата–коубой.

ИВАНЧО /високо, въодушевено/. Да чуя как цвилеш!...
ПАНЧО /изцвилва и удря с крак земята/.
ИВАНЧО Bravo!... Сега напред, към Джо Светкавицата!... Да го питам аз
него как си присвоява кучето на Иванчо! /Запява./

Обичам мандарини,
обичам сладолед,
обичам саварики
и орехи със мед;
млекото не презирам,
ни млечен шоколад,
но просто си примирам
ДА СКИТАМ ПО СВЕТА!

Напред, Панчо!...

*Понасят се. Смяна на обстановката. А после Иванчо язди
спокойно сред живописната прерия и пее:*

Вървиш, вървиш, вървиш напред
– пейзажът се меНи:
гората сменя се с поле,
полето – с планини.
А ти с учудваНе вървиш
сред тази красота...
Какво по–хубаво от туй
да скиташ по света!...

ТРЕТА КАРТИНА

*Самотна изсъхнало дърво, като декорация, като графика.
Музика за напрежение.
На клона виси Шерифът, обесен с краката нагоре. Ръцете
му са завързани отзад.*

*Затихване на музикалния мотив за напрежение.
Чува се весело подсвиркване. по всяка вероятност,
приближава се Иванчо.*

*Ето го, седнал на коня, Млъква.
Започва да слиза от коня, но твърде ненохватно.
Изтърсва се на земята, става, намества съвсем
изхлузената оръжейна амуниция, намира шапката си,
която се е търкулнала настрана и я поставя на главата*

си., Главата му изчезва. Иванчо бързо повдига шапката и я отпуща да виси назад на врата му, благодарение на сиджимката.

ИВАНЧО /почесва се/. Сега пък – ново двацет!
ШЕРИФЪТ /глухо/. Ооох!
ИВАНЧО Какво има, чичко?... Защо сте се провесил така с краката нагоре?
ШЕРИФЪТ Проклетнико, ако мислиш, че съм се обесил сам за собствено удоволствие, жестоко се лъжеш.
ИВАНЧО Така ли?
ШЕРИФЪТ Не виждаш ли, че вися не по своя воля?
ИВАНЧО Де да знам, не съм оттук.
ШЕРИФЪТ От къде си?
ИВАНЧО Отдалеч. Обикновен турист.
ШЖЕРИФЪТ /учудено/. А така!.. И скиташ по прерията, а?
ИВАНЧО Ами, какво да правя?
ШЕРИФЪТ Опитай се да ме свалиш от дървото.
ИВАНЧО Ей сега!... Имате ли нещо като нож?
ШЕРИФЪТ Бръкни в джоба ми.
ИВАНЧО /бърка/. Потрайте малко!... /Измъква ножче и го отваря/ Още малко... Ето! /Отрязва въжето и Шерифът тупва на земята./ Готово!
ШЕРИФЪТ /лежи неподвижно/. Ох!
ИВАНЧО /тревожно/. Какво има?
ШЕРИФЪТ Интересува ме дали съм се ударил.
ИВАНЧО Добре.
ШЕРИФЪТ /раздвижва се/. Нищо ми няма... Ще освободиш ли и ръцете ми?
ИВАНЧО Като нищо! /Замахва и отрязва вървите/ Готово!
ШЕРИФЪТ /раздвижва ръцете си/. Не е приятно да висиш с главата надолу. Остави че е болезнено, но е и унизително. Какво ще си каже всеки, който мине край теб... Виж, колко смешно виси, ще каже... Като пране простряно да съхне.... /Върти главата си./ Благодаря ти, хлапако!... Как се казваш?
ИВАНЧО Иванчо!
ШЕРИФЪТ Що за име, знаеш?
ИВАНЧО Най–обикновено, дори старомодно, но какво да правя – така ме кръстили, а още не съм сИ измислил псевдоним.
ШЕРИФЪТ /сяда на камък и оглежда спасителя си/. Кой те е маскирал така?
ИВАНЧО /учудено/. Как?
ШЕРИФЪТ Истинска карикатура!... Пистолетите ти метат прерията, а шапката ти – като на плашило.
ИВАНЧО Разбирам, чичко, но се налага... Какво да правя? Попаднал съм на място, където не бивало да правя нито крачка без оръжие.
ШЕРИФЪТ Не ми говори!... Да знаеш само къде си дошъл, веднага ще се върнеш.
ИВАНЧО Това няма да стане, докато не си взема кучето обратно.

ШЕРИФЪТ Ти пък, за едно куче!... Хората губят по сто коне и добитък, живота си губят... а ти за някакво си куче.

ИВАНЧО Няма как. Разни хора – разни идеали.

ШЕРИФЪТ Откъде си взел кон и оръжие?

ИВАНЧО Подариха ми ги по случай рождения ми ден.

ШЕРИФЪТ Голям си дявол!... Кой ти ги подари?

ИВАНЧО Някой си Ник Белоу. Преди да избяга.

ШЕРИФЪТ /въздъхва/. И той ли?... Него го ограбиха. Знаеш ли кой?

ИВАНЧО Някой си Джо Светкавицата.

ШЕРИФЪТ /въздъхва тежко/. Това е!... Мен пък, същият, ме обеси на дървото.

ИВАНЧО Така ли?... Защо?

ШЕРИФЪТ Да не му се пречкам.

ИВАНЧО А вие пречкахте ли му се?

ШЕРИФЪТ Отначало доста, но после по-малко. Отсега нататък обаче ще избягам където ми видят очите, защото ми се живее. Нямах си представа колко е лошо да си умрял. Не можеш да си почешеш петите.

ИВАНЧО Кой сте вие?

ШЕРИФЪТ Шериф.

ИВАНЧО Какво значи това

ШЕРИФЪТ Шериф, това значи представителят на закона. Аз бях законът в този проклет град Буфало, където се появи шайката на Джо. Не виждаш ли звездата на гърдите ми?

ИВАНЧО Виждам. Интересна значка. Знаете ли, че между другото събирам и значки?

ШЕРИФЪТ Тази значка, проклетнико, означава, че полицейската власт е в мои ръце. Всички шерифи носят такива звезди.

ИВАНЧО Идеално!... Знаете ли как ми трябват?

ШЕРИФЪТ За какво?

ИВАНЧО Щом сте началник на полицията, ще дойдете с мен в град Буфало и ще ми върнете кучето.

ШЕРИФЪТ /спонтанно/. Не!...

ИВАНЧО /учудено/. Моля?

ШЕРИФЪТ Тая няма да стане!

ИВАНЧО Защо?... Към кого да се обърна?

ШЕРИФЪТ Я си глей работата!...

ИВАНЧО Вижте какво, чичко. Хич не ме интересуват вашите вътрешни работи. Не съм дошъл да ви оправям. Но кучето си го искам. Мое си е и няма да се успокоя, докато отново не си стане мое.

ШЕРИФЪТ /удря се по челото/. Боже-господи!...

ИВАНЧО /спокойно/. Затова, ще се върнете с мен, ще вземете кучето от Джо Светкавицата, ще ми го върнете и ще си вървя. А вие си трошете главите.

ШЕРИФЪТ /извиква/. Не!... Няма сила на света, която да ме върне в Буфало!

ИВАНЧО А кучето ми?

ШЕРИФЪТ Да ти пикая па кучето!

ИВАНЧО Ааа, чичко шериф, не така!... Възрастен човек такива думи!... Надявам се, че няма да се повтаря.

ШЕРИФЪТ Виж какво, глупако! Благодаря ти, че ми спаси живота, но знай, че не мога да сторя нищо нито за кучето, нито за теб.

ИВАНЧО Защо?... Знаете ли какво възпитано и мило куче?

ШЕРИФЪТ Ох!

ИВАНЧО /настойчиво/. Следва ме навсякъде, повикам ли го – идва и ляга в краката ми...

ШЕРИФЪТ Боже, боже!...

ИВАНЧО /продължава/ ... Разбираме се като хора....

ШЕРИФЪТ /отчаяно/. Да, да... Продължавай!... Слушам... Разбирате се като хора.

ИВАНЧО Не вярвате ли?

ШЕРИФЪТ Вярвам, но в Буфало пък върлуват хора, които се убиват като кучета.

ИВАНЧО /наивно/. Че кучетата не се убиват.

ШЕРИФЪТ Така си е думата.

ИВАНЧО Чуден човек!... Представител на закона, а оставя хората да се убиват.

ШЕРИФЪТ /ядосано/. Ти имал ли си работа с Джо Светкавицата?

ИВАНЧО На кого разправям, че тъкмо той ми открадна кучето!

ШЕРИФЪТ /плачливо/. Пак кучето!... Стига кучето!

ИВАНЧО /многозначително/. Ааа, не... Само така – не!... Ще ми върнете кучето.

ШЕРИФЪТ /внезапно/. Тогава иди и си го вземи!

ИВАНЧО /учудено/. Така ли?

ШЕРИФЪТ Точно така!

ИВАНЧО А вие, а звездата ви?... За какво сте вие? За какво получавате заплата?

ШЕРИФЪТ Не ми трябва кито заплата, нито нищо... Ще бягам докато ми държат краката.

ИВАНЧО А кой ще ми върне кучето?

ШЕРИФЪТ /гледа го готов да кипне, но се овладява/. Ти сам!

ИВАНЧО Какво?

ШЕРИФЪТ Щом настояваш – иди и си го вземи... Да видиш как се взима нещо от Джо Светкавицата, който на всичко отгоре обича кучета и ги събира като пощенски марки!

ИВАНЧО /въздъхва/. Няма как!... Ще трябва сам.

ШЕРИФЪТ Слушай, карикатуро, така както те гледам, Светкавицата само да те духне и ще паднеш.

ИВАНЧО /упорито/. Той ми взе кучето.

ШЕРИФЪТ /с ирония/. Е, и?

ИВАНЧО Да си ми го върне и ще го оставя на мира. Не ме интересуват вътрешните ви работи... Аз съм турист и обикалям света.

ШЕРИФЪТ Кой те биеше да идваш в перерията?

ИВАНЧО Това си е моя работа,

ШЕРИФЪТ Проклетнико, слушай, в Бутало няма да се върна никога. Този път няма да ме обесят с главата надолу, а ще ми пустнат едно желязо ей тук /сочи сърцето си/ и край.

ИВАНЧО Добре де, а аз как да си получа кучето?

ШЕРИФЪТ Щом се пишеш гявол, иди и си го вземи.

ИВАНЧО Ще отида!

ШЕРИФЪТ И в първата минута ще ти поставят едно желязо ей тука! /Сочи сърцето му./

ИВАНЧО Ако!... Къде да го търся?

ШЕРИФЪТ Кого?

ИВАНЧО Този, как се казваше... Джо Светкавицата.

ШЕРИФЪТ /смее се/. Няма защо да го търсиш. Той ще те камери.

ИВАНЧО Още по-добре... Ще ми дадете ли звездата си?

ШЕРИФЪТ Като нищо!... Вземи я и прави каквото щеш. /Откача шерифската значка от гърдите си и я поставя върху ризката на Иванчо.

ИВАНЧО /погалва звездата/. Значи, какво? Сега съм нещо като шериф?

ШЕРИФЪТ Не нещо като, ами наистина си шериф... У нас който има такава значка автоматически се превръща в шериф.

ИВАНЧО Интересни обичаи.

ШЕРИФЪТ Да не мислиш, че се натискат?... Никой!... Това е опасен за здравето труд.

ИВАНЧО И все пак, няма как, чичко – кучето.

ШЕРИФЪТ Ох, това куче!... Знаеш ли да стреляш?

ИВАНЧО Не.

ШЕРИФЪТ Не ти завиждам. Джо Светкавицата вади пистолета си за три секунди от кобура.

ИВАНЧО Това ли е световния рекорд?

ШЕРИФЪТ Да.

ИВАНЧО Значи, аз трябва да го извадя за две секунди.

ШЕРИФЪТ Как я виждаш тая работа?...

ИВАНЧО С тренировки... /Измъква пистолета/ Ще ми обясните ли туй-онуй?

ШЕРИФЪТ /поема пистолета/. Това е пистолет марка "Колт" с барабан. В барабана винаги трябва да има шест куршума. И в другия пистолет шест – дванайсет. Навсякъде трябва да се движиш с дванайсет куршума. Всички правят така. Барабаните трябва да пълниш светкавично.

ИВАНЧО Добре... Да започнем отначало.

ШЕРИФЪТ /показва/. Махаш предпазителя. /Показва/ Сега пистолетът е готов за стрелба... Ще опиташ ли?

ИВАНЧО Па да опитам.

ШЕРИФЪТ Прицели се в онова самотно листо.

ИВАНЧО Виждам го.

ШЕРИФЪТ Мушката да кацне добре. Листото и мушката на една линия.

ИВАНЧО /прицелва се/. Вече са на една линия.

ШЕРИФЪТ Натисни!

ИВАНЧО Натискам. /Натиска. Чува се изстрел./ И сега какво?

ШЕРИФЪТ Донеси листото.

ИВАНЧО /отива и откъсва листото, което връчва на шерифа/ Ето го!

ШЕРИФЪТ /оглежда листото, а после Иванчо/. Добре... Знаеш ли, че е добре? /Показва дупката/ Право в средата.

ИВАНЧО /доволен/. Така ли?... Значи съм добре.

ШЕРИФЪТ Глупако, знаеш ли колко много още трябва?... Върни пистолета в кобура.

ИВАНЧО /поставя пистолета в кобура/. Така ли?

ШЕРИФЪТ Така. А после?

ШЕРИФЪТ Представи си, че срещу теб е застанал мошеник, който трябва да измъкне пистолета и да те застреля. Трябва да го изпревариш. Хайде! Еднооо, двее, три!...

ИВАНЧО /започва да разкопчава кобура, мотае се, оплита ръката си, измъква пистолета, но го изгървава, навежда се, взима го и поглежда виновно шерифа/. Не стана.

ШЕРИФЪТ Не стана, я!...Какво ти казах?

ИВАНЧО /връща пистолета в кобура/. Ще падне бая работа.

ШЕРИФЪТ Отново!... Защо закопчавааш кобура?

ИВАНЧО Че как?

ШЕРИФЪТ Винаги разкопчан!...

ИВАНЧО Където и да отида?

ШЕРИФЪТ Да... Дори в банята.

ИВАНЧО Доббре... Бройте!

ШЕРИФЪТ /вади и гледа часовника си/. Едноо, двее, три!

ИВАНЧО /отново изпълнява до момента на стрелбата/.

ШЕРИФЪТ Стоп! /вдига глава от часовника/ Осем секунди!

ИВАНЧО Този път поне не изгървах пистолета.

ШЕРИФЪТ Но забрави да махнеш предпазителя. За същото време Светкавицата ще те убие три пъти.

ИВАНЧО А, достатъчно е да ме убие веднъж.

ШЕРИФЪТ Затова ти препоръчвам поне един месец да тренираш преди да влезеш в Буфало.

ИВАНЧО Така и ще сторя.

ШЕРИФЪТ Редовно по четири часа на ден, заедно със стрелбата. Светкавицата се е учил на тая работа цял живот. След десетия ден ще преминеш към изваждането на двата пистолета наведнъж... Ей така! /показва му с чевръсти движения/

ИВАНЧО /след като вижда лекцията/. Олеле, кога ще го науча!...

ШЕРИФЪТ Освен това, трябва да усвоиш стрелбата върху бягащ кон.

ИВАНЧО А така!

ШЕРИФЪТ На тази дисциплина най-добър е Блъди Женското Гласче.

ИВАНЧО Помощникът на Светкавицата ли?

ШЕРИФЪТ Да.

ИВАНЧО Защо го наричат така?

ШЕРИФЪТ Защото говори като жена. Говори като момиче, а убива като дявол... Хайде, довиждане! Желая ти успех... /Тръгва си./

ИВАНЧО Довиждане, Шерифе!... Ще тренирам по ОСЕМ часа на ден!

З а т ъ м н е н и е.

Пред сцената се появява вокален квартет, който изпълнява песента за смелостта и дружбата.

В същото време на сцената се нижат епизоди от тренировките на Иванчо. В постоянно сменяща се обстановка Иванчо стреля по разнообразни мишени. Бавно, бързо, зачестено. С приклякане, прав, легнал, извит, прави комични стойки, изправя се на глава, тренира пъргавина, отскок, прибежки, нарежда десетина свеци една до друга и ги поразява с "картеч", после ги поразява наведен през разкрачените си нозе, хвърля камък и го улучва във въздуха и прочие и прочие – всичко каквото може да хрумне на режисьора в тази насока, включително стрелба от кон.

А през цялото това време конят му пасе настрана и изцилва окуражително след верните попадения.

А е то и тренировка за бързо вадене на пистолетите. Иванчо прави различни номера: както спи, както се храни, или слуша песента на птиците – при внезапно "нападение", той светкавично измъква двата патлака и стреля мигновено.

Ч Е Т В Ъ Р Т А К А Р Т И Н А

Хубав ден. Иванчо реши коня си и си пее своята песничка за скитането. Внезапно млъква и се ослушва. Чува се далечна пистолетна стрелба.

Бързо влизат запъхтените от тичане Мери и г-жа Ричард. Виждат малчугана и се стъписват. Майката извиква.

ИВАНЧО Спокойно, мадам!... Спокойно!

Г-ЖА РИЧАРД /уплашено прегръща Мери/. Кой сте вие?

ИВАНЧО Иванчо Пътешественика.

МЕРИ /радостно/. Мамо, това е Иванчо!

Г-ЖА РИЧАРД Кой Иванчо?

МЕРИ Мой приятел!

Г-ЖА РИЧАРД Приятел?... Откъде го взе?

ИВАНЧО Намерихме се, мадам... Сърцата които си приличат се привличат.
МЕРИ /отскубна се от майка си и хваща ръката на Иванчо/. Иванчо, бандата на Джо Светкавицата нападна чифлика ни!

ИВАНЧО /бързо/. Защо?

МЕРИ Иска да ограби добитъка... Оставихме татко и батко да стрелят, а ние с мама избягахме. /Чува се далечна стрелба./

Г-ЖА РИЧАРД Хайде, малкия, бягай с нас.

ИВАНЧО /твърдо/. Не!

Г-ЖА РИЧАРД /учудено/. Какво ви е прихванало?

ИВАНЧО /спокойно/. Имам да уреждам една сметка с Джо.

Г-ЖА РИЧАРД /съвсем учудено/. Каква сметка?

ИВАНЧО Дал съм му на заем едно куче, та искам да си го взема... Скрийте се тук, а аз ще отида да помогна на вашите.

Г-ЖА РИЧАРД Глупако, не те пускам!

ИВАНЧО Но той ми взе кучето.

Г-ЖА РИЧАРД Голяма работа!... На нас ни взимат добитъка.

ИВАНЧО Не ме интересува. Това си е ваша, вътрешна работа в която не се меся. Искам си кучето.

Г-ЖА РИЧАРД Джо стои в бара. Нападна ни Блъди Женското гласче.

ИВАНЧО /готви се да се качи на коня/. Няма значение. Тъкмо да го питам къде е кучето ми... А този Джо не го е срам! Има си цял кучкарник, пък взима моето единствено куче.

Стрелбата се засилва. Врълхлетяват г-н РИЧАРД и Бил. Влизат с гръб, като се отбраняват от преследвачите.

РИЧАРД /както стреля/. Мери, залегни! . . .

МЕРИ /ляга и извиква/. Татко, Иванчо е тук!

РИЧАРД /стреля и поглежда Иванчо/. А!... Що за карикатура? /Стреля./

ИВАНЧО Те ми взеха кучето.

РИЧАРД Трябва да бягаме...

Г-ЖА РИЧАРД И да им оставим чифлика?

РИЧАРД /стреля/. Няма как!

БИЛ И без това ни откраднаха добитъка. /Стреля./... Хайде, Мери, хайде , мамо, да бягаме!... Отново станахме бедни

Г-ЖА РИЧАРД Проклети да са всички!... Тръгваме!

МЕРИ /хваща ръката на Иванчо/. Хайде, Иванчо!

РИЧАРД Момче, тръгвай с нас!

ИВАНЧО /решително/. Не!

БИЛ /ядосано/. Слушай бе, ти луд ли си?

ИВАНЧО А, не – аз съм Иванчо.

РИЧАРД /извън себе си/. Вече са тук!...

БИЛ Да се скрием!

Семейството Ричард се втурва, Мери остава да се колебае, но Бил се връща и я грабва.

БИЛ И ти ли полудяваш? /Изчезват./

Иванчо заляга бързо, тъй като стрелбата е директна, срещу него. Кончето изцивилва и се скрива.

ИВАНЧО /извиква/. Хееей, говеда, елате!... /Ожесточена стрелба./ Чакам ви!

БЛЪДИ /само гласчето му/. Стреляйте!

ГЛАС Не виждаш ли, че стреляме?

БЛЪДИ /гласчето му/. Защо не го убивате?

ГЛАС Сега ще го убием! /Ожесточена стрелба./

Иванчо се мята пъргаво на всички страни и стреля ли стреля; от ляво, отдясно, непрекъснато се мести и се смее.

БЛЪДИ /в затишието/. Защо се смееш?

ГЛАС Кой си ти?

ИВАНЧО Елате да видите! /Стреля./

БЛЪДИ /яростно/. Унищожете го!

Бясна стрелба. Около подвижния Иванчо се пукат попадения.

БЛЪДИ Глупаци, защо не стреляте?

ГЛАС Куршумите ми свършиха

ГЛАС И моите!

БЛЪДИ /ядосано/. Що за карикатура е пред вас?

ГЛАС Някакво дете

ГЛАС Не можем да го улучим.

ИВАНЧО Чакам ви

БЛЪДИ /появява се/. Палячо, какво искаш?

Зад него се изправят още трима.

ИВАНЧО Искам си кучето!

БЛЪДИ /на тримата/. Това е същото хлапе, дето му взехме кучето.

ТРИМАТА – А! – Наистина! – Да му видим ли сметката?

ИВАНЧО Да, де... Дошъл съм за сметката!

Смях. Четиримата се заливат от смях.

БЛЪДИ Какво каза?

ИВАНЧО Нищо, мадам.

БЛЪДИ /побеснява от обидата – изглежда че това му е комплекс./ Хапльо, знаеш ли, че никой в Тексас не смее да ме нарича мадам?

ИВАНЧО Не знам, госпожо.

БЛЪДИ Който ме е наричал така, е умирал! /Стреля/

ИВАНЧО /ловко отскача/. Момиченце!

БЛЪДИ /побеснял/. Момиченце!... Аз!... /Стреля/ Ей, пикльо, защо не падаш?... /Към тримата/ Говеда, стреляйте!

Бясна стрелба.

ПЪРВИЯТ А!

ВТОРИЯ /учудено/. Не пада!

ТРЕТИЯТ Какво става тук? /Гледа си пистолета/

ПЪРВИЯТ Куршумите ми свършиха.

ВТОРИЯТ И моите.

БЛЪДИ Умри!... /стреля/ А!

ТРЕТИЯТ Какво, а?

БЛЪДИ И моите свършиха... Ей, защо не падаш?

ИВАНЧО Настредяхте ли се?

ПЪРВИЯТ /кръсти се/. Този не го лови куршум!

ВТОРИЯТ Никак!

ТРЕТИЯТ /отстъпва назад/. Това е призрак!

ПЪРВИЯТ Аз бягам! /Кръсти се/

ИВАНЧО Стой! /Вдига пистолета./

ПЪРВИЯТ Не!... Моля ви! /Вдига ръце/

ИВАНЧО Блъди!

БЛЪДИ Моля! /Вдига ръце./

ИВАНЧО Хвърлете оръжието тук!

Всички хвърлят оръжието си в краката му.

ИВАНЧО Блъди!

БЛЪДИ Кажете!

ИВАНЧО Къде е Джо Светкавщата?

БЛЪДИ В Буфало.

ИВАНЧО Не ме дразнете с този женски глас!

БЛЪДИ /виновно/. Такъв ми е. Друг нямам... Какво да правя, природен недостатък.

ИВАНЧО Къде е кучето ми?

БЛЪДИ В кучкарника на Светкавицата.

ИВАНЧО Къде е кучкарника?

БЛЪДИ Само Джо знае.

ИВАНЧО Ще кажете на Джо, че пристигам б Буфало. Да приготви кучето и да ми го поднесе

БЛЪДИ Добре... Свободни ли сме?

ИВАНЧО Преди това да върнете всичко каквото сте откраднали от фермата на господин РИЧАРД.

БЛЪДИ /плачливо/. Това е невъзможно!...

ИВАНЧО Защо, госпожо?

БЛЪДИ Джо ще ни убие.

Иванчо стреля четири пъти. Всички шапки на бандитите падат на земята.

ИВАНЧО Ще вървете ли конете и добитъка?

БЛЪДИ Да! Веднага!

ИВАНЧО Вземете си шапките!... Продупчил съм ги за предупреждение.
При втора среща ще ви продупча главите.

БЛЪДИ Ще върнем всичко... Не искаме втори път...

ИВАНЧО Така ви харесвам, госпожо...

БЛЪДИ Моля ви се, не ме наричайте госпожо. Това е природен недостатък.

ИВАНЧО Добре, мадам!... Хайде, всичко обратно в оборите на фермата!

Още ли сте тук?

ПЪРВИЯТ Този е призрак! /Хуква./

ВТОРИЯТ Боже мой, призракът на прерията! /Кръсти се и изчезва./

Другите страхливо се оттеглят, като гледат опулено към Иванчо.

ИВАНЧО /Обръща се/. Господин Ричард!

ГЛАС Да.

ИВАНЧО Елате!

Появява се цялото семейство Ричард.

ИВАНЧО /галантно/. Госпожице Мери, добитъкът ви чака в обора.

МЕРИ Вие сте великолепен!

РИЧАРД Момченце, как да ви благодарим?

ИВАНЧО Гладен съм като автомобил.

Г-ЖА РИЧАРД Заповядайте в чифлика ни.

РИЧАРД Ще бъдете наш гост!

Тръгват.

Иванчо и Мери остават назад.

МЕРИ /упласнено/. Те ви нарекоха ПРИЗРАК!...

ИВАНЧО /галантно целува ръката ѝ /. Важното е как ще ме наричате ВИЕ.

МЕРИ Аз съм влюбена във вас.

ИВАНЧО Такива работи да се чуват. /Височко./ Панчо!

Конят се появява и застава до него.

– Тръгваме ли?

МЕРИ Да... Обичате ли да играете на "дама"?

ИВАНЧО Предпочитам жмичка.

МЕРИ Обичате ли палачинки с конфитюр?

ИВАНЧО Много.

МЕРИ Обичате ли аритметиката?

ИВАНЧО Ох, мразя я!... /Прави стъпало с ръце./ Качете се на коня! /Мери стъпва на ръцете му и сяда на коня./ Сега аз. /Скача самоуверено, но прехвърля коня и пада от другата страна. Мери се смее. Иванчо се изправя и се държи отзад./ Малко се изложих, а?

МЕРИ Доста... Но, никой не видя.

ИВАНЧО /поема повода на коня и закуцуква пред тего/. Трудна работа е да си призрак!

З а в е с а.

В Т О Р А Ч А С Т

ПЪРВА КАРТИНА

Буфало. Барът.

Познатата ни от стотици филми обстановка: барчето където се пие, масите и естрадата, чиято завеса след малко ще се разтвори, грамофонът с бурия, заместващ оркестъра.

Нетърпеливите посетители ръкопляскаат и свирят с уста... Най-после!... "Оркестърът" засвирва и завесата се отваря, появяват се шест балерини. Играят нещо като кан-кан и същевременно пеят, досуц като по филмите:

Герои има много,
но истински герой
очакваме да дойде...
Отде ще дойде той?

Героите са много,
при нас те нямат брой,
но всеки зажаднял е
за истински герой.

Да, Дивият ни запад се вълнува,
тук всеки става по-нетърпелив,
и всеки почва вече да бленува
за Запад див, но не чак толкоз див.

Кобурите са пълни с пистолети,
те стрелят денонощно тук и там...
Омръзват ни куршумите проклети!
Ще млъкнат ли те някога, не знам.

Затуй,
затуй,
разбрахте ли защо?...

... Очакваме героя
при нас да се яви
и старите герои
да усмири.

Разбрахте ли защо,
разбрахте ли защо?...
Очакваме героя
при нас да се яви
и всичките въпроси
да разреши.

*За финал – състен ритъм, бързи движения. Край.
Завесата пада с трясък на пистолет.
Бурни аплодисменти, свиркане.
Завесата се отваря повторно и внезапно се появява
певицата на заведението, помпозна руса красавица, която
сред усилените аплодисменти запява и на бърза ръка
усмирява тълпата:*

Луната свети,
позлатява
треви, дървета и скали.
Пейзажът в трепет
занемява,
да – прерията диша и мълчи.
Коубоят язди,
в миг запява,
и конят даже слуша и мълчи.
Такава песен завладява
тя стига даже до далечните звезди.

О, хиляди бизони препускат в равнината.
Копитата им вдигат омаен, нежен прах.
Те гонят хоризонта, далеч... В далечината
прахът им се превръща в небесен, звезден прах.

Луната свети,
позлатява....

*И т.н. до финала, с овации и поклони.
Най-после относителка тишина. На централната маса,
където е седнал Блъди Женското Гласче заедно с
тримата свои главорези, се възстановява играта на
карти.*

*Влиза лродъвачът на шапки. Носи ги една върху друга
като гевреци.*

ПРОДАВАЧЪТ Шапки!... Пристигнаха нови шапки!...

Всички, скачат и се втурват към него.

- Дай една!
- На мен I
- Ето парите!
- За мен не остана ли някоя?
- Плащам повече!

*На бърза ръка стоката е разграбена от ръцете му, след
като е имало боричкане, ругатни и изтласкване.
Продавачът стои сред бара и брои парите.
Блъди се надига от масата. Бавно тръгва към него.*

БЛЪДИ /не забравяйте, че говори с женски глас/. Хопър!

ШАПКАРЯТ /повдига глава към Блъди/. Да, сър.

БЛЪДИ Казах ли ти нещо?

ШАПКАРЯТ /прави се на ударен/ Не мога да си спомня, мистър.

БЛЪДИ /уж спокойно/. На кого казах: пристигне ли стока, веднага отделяш
четири шапки за мен?

ПРОДАВАЧЪТ /разтреперва се/. Спомням си, мистър, но какво да правя?
Разграбиха ги.

БЛЪДИ Аха! /Бавно посяга към кобура си/

ПРОДАВАЧЪТ /разтреперан/. Сам видяхте, мистър Блъди, докато се усетя
и ги разграбиха.

БЛЪДИ /измъква пистолета. Всичко е замряло в оттакваие./ И за мен –
никаква шапка.

ПРОДАВАЧЪТ Но вече си купихте три!

БЛЪДИ /строго/. Това си е моя работа!... На мен ми трябва шапки. Обичам
ги. Събирам си ги. /Прицелва се./

ПРОДАВАЧЪТ Недейте., мистър!... Моля ви!... Чакам нова стока. Ще ви
дам десет парчета!... /Отдръпва се към тезгяха./

БЛЪДИ Но преди това ще умреш! /Вече натиска спусъка./

Врълхлита Сами. Всички очи са устремени към него и най-вече, към ранената му бинтован ръка.

БЛЪДИ /с интерес към него/. Сами, какво има?...

САМИ /тръгва към бара/. Абсолютно нищо.

БЛЪДИ За първи път те виждам изплашен.

САМИ /поема сервираната му на тезгяха чаша с уиски и я вдига към устата си с бинтованата ръка/. ОНЯ вече не се трае... Смятам да напусна Буфало.

БЛЪДИ Защо е бинтована ръката ти?

САМИ Не разбра ли? / Пие./

БЛЪДИ Нищо не разбирам.

САМИ /оставя чашата на тезгяха/. Простреля ме в ръката.

БЛЪДИ /тревожно/. ОНЯ ли?

САМИ Да. Преди половин час... Срещна ме и ме запитва защо не ми е пробита шапката. Казах му, че е стара, че съм си купил нова, а той каза, че нямаме право да сменяме пробитите шапки. И ми простреля ръката като второ предупреждение.

БЛЪДИ /бърше лицето си с кърпа/. Друго нещо каза ли?

САМИ /отпива/. Каза още, че ще простреля ръката на всекиго, който си смени пробитата шапка.

БЛЪДИ /инстинктивно смъква шапката си и забърсва потния си врат./ Друго нещо не каза ли?

САМИ Каза, че след туй ще запопне да пробива глави. /Блъди поглежда всички присъстващи, прибира пистолета в кобура и сяда на стола/ Блъди, омръзна ми вече. Ще бягам от Буфало... ТОЙ е навсякъде.

БЛЪДИ /нервно/. Млъкни!...

САМИ Такова чудо не съм виждал! /Обръща се към тезгяха и изпива уискито./

Врълхлетява Вестникарчето.

ВЕСТИКАРЧЕТО "Буфало таймс*!... Страшилището на прерията се е появило на пет километра от Буфало!...Четете на първа, страница за последния подвиг на Призрака!... "Буфало таймс"!...

Сега присъстващите се нахвърлят към вестникарчето и разграбват стоката му. То доволно излиза с парите си навън.

БЛЪДИ Хари!

ХАРИ /зачетен във вестника/. Кажи, Блъди.

БЛЪДИ Чети!

ХАРИ Сега... Заглавие: СТРАШИЛИЩЕТО СЕ ПРИБЛИЖАВА КЪМ БУФАЛО... Подзаглавие: ЩЕ ПОСМЕЕ ЛИ ПРИЗРАКЪТ ДА ВЛЕЗЕ В ГРАДА?... /Почесва се и поглежда аудиторията./

БЛЪДИ /настойчиво/. Чети!...

ХАРИ /навежда глава към вестника/. Сведенията за Призракът на прерията, наречен още Страшилището, стават все по-тревожни. Както е известно, Страшилището се появи преди един месец на трийсет километра от града ни, след което започна да се придвижва към нас. С внезапните си нападения, характерни за призраците, да оставим на страна това, че куршумите не го ловят – Страшилището всява страх у всеки любител на чужди коне и едър рогат добитък. Негова страст досега беше да пробива шапки и да връща добитъка на притежателя му. Това той правеше поне довчера, на десетина километра от града. Вчера обаче Призракът се явил пред четирима наши граждани в момента когато откарвали добитъка на мистър Хенсън. Освен че върнал добитъка на собственика, той прострелял ръцете на коубоите с думите: "А сега да видим как ще си смените ръцете. Ръцете не са шапки"... Това станало САМО на пет километра от града ни, което означава, че Призракът ще изпълни заплахата си да се яви в Буфало. Редакцията смята, че...

БЛЪДИ /яростно/. Стига! Достатъчно!...

ХАРИ /оправдава се/. Ти ме накара.

БЛЪДИ Млъкни!... Кога ще дойде Джо?

ХАРИ Не знам... Заповяда да го чакаме.

БЛЪДИ /сякаш на себе си/. И всичко заради едно пикливо куче!... Ще му кажа да го върнем.

ХАРИ Блъди, Джо не иска да чуе! Освен че обича кучета, казва, че било въпрос и на чест. Според него, Страшилището е страшно само за мухлювците.

БЛЪДИ Да, ама следващия път ще ни пробие главите.

ХАРИ /горчиво/. Не ми говори! Питаш ли какъв позор е да носиш пробита шапка!

БЛЪДИ Знаеш ли къде е кучкарника на шефа?

ХАРИ Ако знаех, отдавна да съм върнал този проклет пес... Ще му го пратя по пощата.

БЛЪДИ Досега не съм чувал Призрак да получава колети, не стои на едно място, а освен това, приближава се към нас.

ХАРИ Току виж, че влязъл в Буфало.

БЛЪДИ Как не!

ХАРИ /с надежда/. Така ли мислиш?

БЛЪДИ В Буфало господарите сме НИЕ!

ХАРИ /прекръства се/. Дано!... /Тръгва./

БЛЪДИ Къде отиваш?

ХАРИ За всеки случай, да донеса пробитите шапки...

Музика. Завесата се отваря, излиза Певецата. Запява:

Някой се движи към Буфало.

Нещо съвсем не е наред.

Нещо пристига към Буфало

и питаме се: Кой е днес наред?

Шапки продават се в Буфало.
Нещо съвсем не е наред.
Шапки се сменят във Буфало
цената им поскъпва всеки ден.

Буфало, Буфало, Буфало!
Градът си ти на смелите мъже.
Буфало, претъпкано си цяло
с мъже които плачат за въже.

/Приглася хор от няколко мъже./

Шапки продават се в Буфало,
нещо съвсем не е наред.
Шапките се сменят във Буфало.
Цената им поскъпва всеки ден.

Някой се движи към Буфало.
Нещо съвсем не е наред.
Нещо пристига към Буфало
и питаме се кой е днес наред.

/Певицата с мъжки квартет./

Буфало, Буфало, Буфало,
градът си ти на смелите мъже!
Буфало, претъпкано си цяло
с мъже които плават за въже!...

*Блъди се изправя и ядосано стреля във въздуха.
Всички занемаяват.*

БЛЪДИ Стига!... Забранявам тази песен!...

*Вратата се отваря от двама души, които правят път на
Джо Светкавицата. В ръката му – вестник; Джо влиза
величествено и пристъпва в настъпилата тишина и
неподвижност.*

ДЖО /оглежда обстановката/. Каква е тази тишина?

БЛЪДИ Издавам някои нареждания.

ДЖО /хвърля вестника на тезгяха/. Четохте ли този парцал?

БЛЪДИ. Да.

ГЛАСОВЕ:

- Четохме!
- Всичко.
- До последния ред.

ДЖО /измъква пистолета си и го продухва/. И се изплашихте.

Влиза Елвин, натоварен с пробитите шапки. Едва не се блъсва в Джо. Стъписва се.

ДЖО Елвин, къде носиш тия шапки?

ЕЛВИН /уплашено/. Това са пробитите шапки;

ДЖО Аха! /Приближава се към него, измъква една от шапките, оглежда я, пъха показалеца си в дупката ѝ, след това я връща върху купа от шапки./ Какво ще ги правиш?

ЕЛВИН Ами, Джо, как да ти кажа... Наредиха ми да ги донеса.

ДЖО /спокойно/. Наредиха ти.

ЕЛВИН Да.

ДЖО И ти се подчини.

ЕЛВИН Джо, нямаш си представа... Той се приближава.

ДЖО /троснато/. Кой се приближава?

ЕЛВИН Страшилището.

ДЖО И какво като се приближава?

ЕЛВИН /объркано гледа другите, навели глави, а после Джо/. Поръчал да го посрещнем с пробитите шапки. Иначе щял да ни пробие мозъците.

ДЖО /Многозначително/. Така ли?

ЕЛВИН Кълна се в бога и в каквото искаш.

ДЖО И ще сложите тия шапки на главите си?

ЕЛВИН Като нищо... Иначе ще ни пуснат по едно желязо в главите.

ДЖО Хвърли ги на улицата!

ЕЛВИН Моля?

ДЖО Хвърли шапките на улицата!

ХАРИ /най-после се обажда/ Джо, не си играй!... ОНЯ се приближава.

ДЖО Който е допуснал да му пробият шапката, ще си я носи. Защо не пробиха моята?

ХАРИ Защото не сте се срещнали.

ДЖО Добре де, къде е? Защо не ми се изпречи?

ХАРИ Имал си късмет.

ДЖО Страхливци!...

ХАРИ И Блъди ли е страхливец?

ДЖО Всички!... Уплашихте се от една карикатура, на която пистолетите се влачат по земята. /Към Елвин./ Елвин, хвърли шапките във!

ЕЛВИН /оглежда жално присъстващите, среща погледа на Блъди, който свежда глава/. Добре, Джо. /Излиза и се връща с празни ръце./ Хвърлих ги пред вратата.

ДЖО /към бармана/. Раздай на всички уиски!... След третата чаша тръгваме!... Ще го търсим и ще го намерим.

ХАРИ /като поглежда как барманът започва да налива, а после поглежда Джо/. НЕГО ли, Джо?

ДЖО Него.

ХАРИ Ще го убиваме ли?

ДЖО Басма ще му цепим.

ХАРИ Дано го убием.

ДЖО Ще го премахна лично!... Да не пречи на работата.

БЛЪДИ Добре, Джо, но знаеш ли къде ще то намерим?

ДЖО Да, Блъди. Джо светкавицата знае и това.

ГЛАСОВЕ

– Знаеш?

– Къде се намира?

– Ти знаеш?

ДЖО /победоносно/. Да. /Вдига чашата и пие./ Знам точно мястото, където ще отидем и ще пречукаме тази детска карикатура от която ви е страх... /Отново вдига чашата./ Наздраве!... За смъртта на Страшилището!

ГЛАСОВЕ

– Наздраве!

– Наздраве!...

– Този път, ехее!

– Охоо!

– Наздраве!

ДЖО /победоносно/. Този път ще ви вода аз. Да видим как ще пробива шапки!... Пред очите ви ще го застрелям. Лично!... Да се убедите още веднъж кой е Джо Светкавицата!...

БЛЪДИ /вдига чашата/. Така те искам, Джо!

ХАРИ Ще го очистим!

ЕЛВИН Да не пречи на работата!

БЛЪДИ И отново ще крадем коне!

Грамофонът засвирва. Всички вдигат чаши и запяват:

Да живее Джо!

Да живее Джо!

Светкавицата Джо!

Прочутия по целия Тексас.

З а т ъ м н е н и е.

ВТОРА КАРТИНА

Дворът в къщата на господин Ричард, заграден с висок зид – нещо като малка крепост.

В двора и до зида са Иванчо и Мери, потънали в някакво необяснимо за нас занимание: затрупват нещо с лопата, някаква маскировка на терена.

ИВАНЧО /захвърля лопатата/. Сега е добре, а?
МЕРИ Идеално!...
ИВАНЧО Вече могат да заповядат... А сега да си продължим играта. Кой беше на ред?

МЕРИ Аз.
ИВАНЧО Да не лъжеш!
МЕРИ Моля ти се... Не помниш ли?
ИВАНЧО /примирява се/. Добре... Карай!

Мери започва да играе на "дама", като стъпва в квадратите и гледа нагоре.

МЕРИ Стъпих ли?
ИВАНЧО Не.
МЕРИ Стъпих ли?
ИВАНЧО Не.
МЕРИ Стъпих ли?
ИВАНЧО /ликуващо/. Да!... На чертата!
МЕРИ /поглежда надолу/. Не е вярно!...
ИВАНЧО Стъпи!
МЕРИ Лъжеш!... Виж!
ИВАНЧО Да, ама като си отмести крака!
МЕРИ Не съм!
ИВАНЧО /вика/. Премести го!
МЕРИ /вика/. Не е вярно!... Лъжец!
ИВАНЧО Видях с очите си!
МЕРИ /вика/. Няма да играя!... Няма да играя!...
ИВАНЧО /вика/. Ще играеш!... Сега е мой ред!
МЕРИ Не искам да играя!

Влиза г-жа Ричард.

Г-ЖА РИЧАРД Пак ди почнахте?
МЕРИ Развалям играта!
ИВАНЧО Госпожа Ричард, тя прави хилета!
Г-ЖА РИЧАРД Вижте какво... Ако не играете тихо, ще ви-набия и ще ви прибера!... И без това трябва да закусите. /Двамата навеждат глави./ Разбрахте ли?
МЕРИ /навела глава/. Да.
Г-ЖА РИЧАРД Иванчо, разбра ли?
ИВАНЧО /навел глава/. Да, госпожо...
Г-ЖА РИЧАРД Ако чуя крясъци, ще дойда и ще ви набия, както вчера!
ИВАНЧО Няма вече.

Г-ЖА РИЧАРД Да видим... /Излиза./
МЕРИ /нахално/. Значи, отново съм аз.
ИВАНЧО Не искам да играя! /Отдръпва се и изчезва, пропада в земята./
МЕРИ /търси го/. А!... Къде отиде?... Иванчо, къде си?
ИВАНЧО /гласът му от дупката/. Тук съм.
МЕРИ Но къде?
ИВАНЧО В ямата! ...

МЕРИ /надвесва се над ямата/. Глупако, как можа?
ИВАНЧО /гласът му/. Донеси едно въже... Но не казвай на майка си, че ще ни набие.

МЕРИ Отивам. /Изчезва и се връща с въже. Надвесва се над ямата./
ИВАНЧО /гласът му/. Какво чакаш?... Няма ли да хвърлиш въжето?
МЕРИ Няма.
ИВАНЧО /учудено/. Защо?
МЕРИ Докато не ми кажеш нещо.
ИВАНЧО Какво?
МЕРИ Ще се ожениш ли за мен?
ИВАНЧО /сърдито/. Не искам да играя на такава игра!
МЕРИ Обещай, че ще се ожениш за мен!
ИВАНЧО Не!
МЕРИ Тогава няма въже.
ИВАНЧО Мери, нали знаеш, че като си взема кучето, ще замина?
МЕРИ Обещай че ще се върнеш.
ИВАНЧО Кога?
МЕРИ Като пораснеш.
ИВАНЧО /мълчи/.
МЕРИ Казвай!
ИВАНЧО /въздъхва/. Ох!...
МЕРИ Обещаваш ли?
ИВАНЧО /вяло/. Обещавам.
МЕРИ И ще се оженим?
ИВАНЧО Ох!... Да.
МЕРИ И ще ме обичаш?
ИВАНЧО Хвърли въжето, моля те! 1
МЕРИ Ще ме обичаш, ли?
ИВАНЧО Аха!
МЕРИ /радостно/. Ето въжето! /Хвърля го./ Хайде!... /Изтегля героя вълн./
Готово!... Спасих ти живота.
ИВАНЧО Сега пак трябва да оправяме ямата. /Взема лопатата. Мери също.
Поправят маскировката на терена./
МЕРИ /доволно/. Готово!
ИВАНЧО Идеално!...
МЕРИ Сега да заповядат. '
Г-ЖА РИЧАРД /гласът ѝ/. Мери!... Иванчо!... Палачинките!...
ДВАМАТА /едновременно/. Идвамеeee!

*Чаткане на конски копита.
Иванчо и Мери се заслушват.*

МЕРИ Батко и татко си идват.

ИВАНЧО Хайде, на Палачинките! /Тръгват, но спират./

Г-ЖА РИЧАРД /влиза/. Деца, бързо!... /Разтревожена./ Залостете вратата!

ИВАНЧО Какво има?

Г-ЖА РИЧАРД Веднага в стаята!

ИВАНЧО Вратата е залостена!... Какво има? _

Г-ЖА РИЧАРД /тревожно/. Дванайсет главорези!

МЕРИ /тревожно/. Идват за Иванчо!

ИВАНЧО /спокойно, след като ги оглежда/. Най-последно!... Мери, оръжието ми!

Мери излиза.

Г-ЖА РИЧАРД Най-добре е да се скрием в мазето.

ИВАНЧО Не, госпожо!... Чакам ги!... Вие се скрийте, а аз ще си разчистя сметките.

МЕРИ /връхлита и подава кобурите с pistolетите/. Ето!

ИВАНЧО /трескаво се запасва/. Какво чакате? Отивайте в избата! /Поглежда към кобурите./ Ей, за цял месец не пораснах и сантиметър! Още се влачи по земята.

МЕРИ Много си смешен!

ИВАНЧО /съгласява се/. И ще се пукна от яд!

МЕРИ Но пак ще се ожения за теб.

ИВАНЧО /потрива ръце/. Ох, ще си взема кучето!

МЕРИ /извиква/. Пази се от ямата!

ИВАНЧО /обръща се/. За малко!... Щях да се наредя...

Г-ЖА РИЧАРД Мери, да се скрием!

МЕРИ Ще остана да му пълня pistolетите!

Г-ЖА РИЧАРД Внимавай!... /Излиза./

*Иванчо и Мери залягат до зида.
Конският тропот се приближава.*

ИВАНЧО /възбудено/. Идват!

МЕРИ /гуши се в него/. Бъди предпазлив.

ИВАНЧО /оглежда pistolета си/. Сега ще си взема кучето.

МЕРИ Ох, това куче!

*Тропотът се увеличава много и изведнъж заглъхва.
Напрегната тишина-.*

ДЖО /внезапно прогърмява гласът му/. Обсадете къщата! Петима да минат отзад!

БЛЪДИ /повтаря заповедта/. Петима отзад!... Да обсадим къщата!
ДЖО /гласът му/. Внимание!
БЛЪДИ /повтаря/. Внимание!
ДЖО Бащата и братът ги няма!... Вътре е само карикатурата!
БЛЪДИ /повтаря/. Вътре е само Страшилището!
ДЖО /ядосаният му глас/. Глупако, какво страшилище? Каарикатурата!
ИВАНЧО /силно/. Страшилището! Страшилището! /Стреля няколко пъти/.

*Бясна стрелба в отговор.
Иванчо и Мери са се притиснали до зида.*

Отново напрегната тишина.

ДЖО /гласът му в тишината/. Хеей, предайте се!... Заградени сте!
ИВАНЧО Добре, но кой е там?
ДЖО Джо Светкавицата!
ИВАНЧО /прави се на ударен/. Кой, кой?
ДЖО /реве/. Джо Светкавицата!... Яздя като светкавица, бия като светкавица и стрелям като светкавица!
ИВАНЧО Интересно защо не ви познавам.
ДЖО Знаеш ме! Виждали сме се.
ИВАНЧО О, да!... Чувал съм за никакъв си мошеник Джо. Да не сте вие?
ДЖО /разярен/. Глупако, ще се убиваме или ще се предаваме?
ИВАНЧО /спокойно/. Интересно!... Цял месец съм по тия места, продупчих трийсет шапки, а не съм ви срещал. Защо бягате от мен?
ДЖО Както виждаш – дошъл съм да те убия!... Водя много момчета.
ИВАНЧО Знам ги... На всички съм пробивал шапките. /Надига глас./
Внимавайте! Днес съм ядосан и ще стрелям на месо!
ДЖО Предаваш ли се?
ИВАНЧО Страхувате ли се от деца?
ДЖО Не се страхувам от нищо!
ИВАНЧО Тогавя защо не влезете да се разберем?
ДЖО /след пауза/. Добре... Ще отвориш ли?
ИВАНЧО Но ще влезете само вие.
ДЖО /след пауза/. Добре... Отвори!
ИВАНЧО Мери, Отвори!

*Мери отваря вратата. Влиза Джо.
Мери затваря отново и се връща при Иванчо.
Застава до него.*

*Мизансценът е следният: Големият страшен Джо с два патлака в ръце стои на зида, а срещу него са двете деца.
Иванчо е жалко пигмейче пред него.*

ДЖО За последен път – предаваш ли се?

ИВАНЧО Къде ми е кучето?
ДЖО При мен. Защо питаш? '
ИВАНЧО Вижте какво. Не искам да се месея във вътрешните ви работи.
Искам си кучето.
ДЖО Кучето е мое.
ИВАНЧО Ако ми го върнете, ще си замина и ще ви оставя живи.
Вътрешните работи на Америка не ме интересуват.
ДЖО /смее се/. Малкия, когато Джо вземе нещо, не го връща.
ИВАНЧО Какво да правя тогава?
ДЖО Да се предадеш!
ИВАНЧО Искам си кучето!
ДЖО Давам ти срок една минута.
МЕРИ /престорено/. Иванчо, защо не се предадеш?
ИВАНЧО /престорено/. Така ли мислиш, Мери?
МЕРИ Ами не виждаш ли? Този чичко е силен и ако поиска ще те смачка.
ДЖО /ехидно/. Ще те удавя в плюнката си!
МЕРИ /към Иванчо/. Чу ли?... Според мен е безмислено.
ИВАНЧО /играе, говори жално/. Ами кучето ми, Мери? Знаеш ли как си го обичам?
МЕРИ /играе/. Голяма работа!... Ще си намериш друго.
ИВАНЧО И казваш да се предам, а?
МЕРИ Няма как... Иначе ще ни избият. Нали, чичко?
ДЖО Ще ви изтребя!
МЕРИ /на Иванчо/. Чу ли?..
ИВАНЧО Та, викаш, да взема да се предам, а?
МЕРИ Моля те!
ИВАНЧО Щом ми се молиш... Може /Разпасва колана си и го поднася напред./
ДЖО /ехидно/. Ще се предаваш, къде ще бягаш! /Подигравателно./
Страшилището на прерията!... Ще пробива шапки!... Хвърли оръжието!
ИВАНЧО /наивно, държи оръжието пред себе си, виси на кобурите./
Вземете – го де!..
ДЖО Карикатура! /Тръгва спокойно напред с ръка готова да вземе кобурите. Изведнъж пропада в ямата и изчезва./

*Иванчо и Мери подскачат от радост, плесват с ръце,
заливат се от смях.*

ИВАНЧО Ама как улучи, а?
МЕРИ Право в дупката!
ИВАНЧО /поглежда надолу/. По мярка му е!... Светкавице, как си?
ДЖО /не го виждаме/. Ей, какво става тук?
ИВАНЧО Ами нищо! /Смее се./
МЕРИ /смее се/. Падна!
ДЖО Къде паднах?
ИВАНЧО В дупката!

МЕРИ Където ти е мястото!

ДЖО Как стана...така?

ИВАНЧО Ей така!

ДЖО Извадете ме, де!

ДВАМАТА /заливат се от смях/.

ИВАНЧО Сега или веднага?

МЕРИ Или моментално?

ДЖО Кога ще изляза?

ИВАНЧО Като ми върнеш кучето. /Пауза./ Защо мълчиш?

ДЖО /извиква/. Ще ви избия!

ИВАНЧО Моля, pistolетите!

ДЖО Какво?

ИВАНЧО Хвърлете pistolетите тук!

МЕРИ /весело/. От Джо Светкавицата стана на Джо Брадавицата!

ИВАНЧО До кога ще чакам?

ДЖО Не давам оръжието!

ИВАНЧО Ще напълним дупката с вода!

Напрегнато мълчание. След малко pistolетите на Джо тупват пред краката на Иванчо.

ДЖО Сега няма ли да ме пуснете?

ИВАНЧО Кажете на Блъди Женското гласче да донесе кучето.

ДЖО /плачливо/. Не може.

ИВАНЧО Защо?

ДЖО Никой не знае къде е кучкарника ми.

ИВАНЧО /учудено/. А!

ДЖО Никой!... Само аз.

ИВАНЧО /изненадано/. Ново дваисет!

ДЖО /съвзема се/. Ако умра няма да си получиш кучето, разбра ли?

/Иванчо и Мери са объркани. Мълчат./ Хубаво ли ви наредих?

ИВАНЧО /извиква/. Искam си кучето!

ДЖО /спокойно натиска педала/. Разбирам, но това е положението. Ако искаш куче, трябва да ме пуснеш.

ИВАНЧО Куче за куче, а?

ДЖО Е, няма как.

ИВАНЧО /към Мери/. Мери, какво ще кажеш? Искa да го пуснем да донесе Шаро.

МЕРИ Ще ни излъже.

ИВАНЧО Какво да правим?

МЕРИ Като нищо ще ни излъже.

ИВАНЧО Добре де, какво да правим?

МЕРИ Ще го пуснем!

ИВАНЧО /изненадано/. Какво?

МЕРИ Но ще вземем заложници. Ще натикаме в мазето първите му помощници, начело с Блъди Женското гласче. Без тях той не може да вирее.

ИВАНЧО /радостно/. Мери, ти си страшна! /Към дупката./ Светкавице, чу ли?

ДЖО Чух.

ИВАНЧО Съгласен ли си?

ДЖО Съгласен.

ИВАНЧО Повикай главорезите си... Освен това, всички да предадат оръжието! Да го хвърлят през стената.

Отново напрегната тишина.

ДЖО /най–после/. Блъдiiii! /Пауза./ Блъдiiii!

БЛЪДИ /не го виждаме, отдалеч./ Какво има, Джооо?

ДЖО Хвърлете оръжието през стената!

БЛЪДИ /учудено/. Каквооо?

ДЖО Заповядвам да предадете оръжието си!

БЛЪДИ Джо, да не си луд?... Какво става с теб?

ИВАНЧО Нищо му няма!... Той е в земята!

ДЖО Заповядвааам!...

БЛЪДИ /коментира с другите/. Джо е полудял!... Какво да правим? /Тишина./ Хайде, свалете оръжието!...

Пистолетите заедно с кобурите започват да прехвърлят стената и да падат на сцената.

Шефеее, готово!... Всичко е предадено... Нещо друго да кажеш?

ДЖО /към Иванчо/. Няма ли да ме измъкнете?

Иванчо му хвърля въжето и го изтегля.

Мери е насочила пистолетите на Джо към него.

МЕРИ Ако мръднеш, ще си видиш мозъка на земята!

ДЖО Ах, какви деца!... Вместо да играят на „Не сърди човече”!

ИВАНЧО Не се сърди, Джо!... Хайде!

ДЖО Блъдiiii!

БЛЪДИ Каквооо?

ДЖО Елаа!

БЛЪДИ Защооо?

ДЖО Да свършиш една работааа?

/

БЛЪДИ Каква работааа?

ДЖО Да постоиш на едно място.

БЛЪДИ Друго да искаш?

ДЖО Заедно с двамата глупака!

ГЛАСОВЕ

– Шефе, какво става?

– Какво си намислил?

– Пак ще ни жертваш!
ДЖО /ядосано/. Идвате ли?
БЛЪДИ Идваме!

*Иванчо отваря вратата. Влизат Блъди и другите двама,
на които забравих имената.*

БЛЪДИ И какво?
ДЖО Влизайте!
БЛЪДИ Къде да влизаме?
ИВАНЧО В мазето.
БЛЪДИ /изписква/. Не!
ИВАНЧО Хайде, хайде!
БЛЪДИ Страшилището ще ни изхитри отново! /Мери ги повежда с
пистолетите. Ще видиш?... Пак ще ни изхитри. /Излизат./
ИВАНЧО /насочил пистолета/. Сега, Джо?
ДЖО Отивам за кучето.
ИВАНЧО Давам ти три часа! Ако не се върнеш... /Пауза./
ДЖО Ако ке се върна?
ИВАНЧО Тогава аз ще дойда в Буфало.
ДЖО И какво като дойдеш?
ИВАНЧО Ще ти пусна едно желязо в кратуната и ще те пратя при ангелите.
Да си играете белот... Разбра ли?
ДЖО Разбрах... Мога ли да тръгвам?
ИВАНЧО И те чакам след три часа! /Джо тръгва./ Чакай!
ДЖО /спира се/. Какво?
ИВАНЧО Възпитаните хора казват "довиждане"... Какво ще кажеш на бати
си Иванчо?
ДЖО /неохотно и натъртено/. Довиждане!
ИВАНЧО /Весело/. До скоро виждане!
МЕРИ /появява се/. Чао!... Ще продължим ли?
ИВАНЧО Да, ама този път съм аз I
МЕРИ /извиква/. Нищо подобно!... Аз!
ИВАНЧО /вика/. Започваш ли?
Г-ЖА РИЧАРД /излиза внезапно с палачинки в ръка/. А бе вие пак ли?...
ИВАНЧО /страхливо/. Тя започна!
Г-ЖА РИЧАРД Сега ще ви набия!... Хайде – палачинките! И ако викате,
ще ви набия като вчера! /Излиза/
БЛЪДИ /гласът му/. Хей, страшилище?
ИВАНЧО Заповядайте, мадам!
БЛЪДИ Не съм мадам, а съм Блъди... Не обичам такива шеги!...
ИВАНЧО Кажете, госпожо? ...
БЛЪДИ Не обичам шеги!
ИВАНЧО От къде се обаждате?
БЛЪДИ От мазето.
ИВАНЧО Кажете, госпожо.

БЛЪДИ А бе, няма ли да дадеш по една цигара. Пуши ни се.
ИВАНЧО Ааа, Блъди, какво чувам?... Пушенето вреди на организма!
БЛЪДИ Ох, този ще ни умори!

Иванчо и Мери захапват палачинките си.

ТРЕТА КАРТИНА

*Бандитите са насядали по масите. Мълчат.
Джо стои пред бара. Настроението е под нулата.*

ПЕВИЦАТА /излиза/. Хей, момчета, защо сте в лошо настроение?... Хайде, вдигнете глави!... Ще ви попея! /Запява./

*Някой се движи към Буфало.
Нещо съвсем не е наред...
Джо се обръща към нея и стреля.*

ПЕВИЦАТА /хваща се за главата/. Перуката ми|... Отиде ми перуката!... Простако, защо стреляш в перуката?

ДЖО Ако не млъкнеш ще стрелям в теб!.. /Обръща се към бандитите на масата./ Решихте ли? /Мълчание./ Хари, говори!

ХАРИ /неохотно/. Джо, разбери, това проклето хлапе е наистина призрак. Момчетата не искат да тръгнат... Най-добре е да върнем кучето и да си гледаме работата. От един месец насам не смеем да крадем както трябва.

ДЖО /важно/. Джо Светкавицата не може да се унижи.

ХАРИ Защо?... Ще ми дадеш кучето и ще го върна. Все едно. че не знаеш.

ДЖО Ще чакам още пет минути. Ако не тръгнете да освободим Блъди Женското гласче, ще ви надупча.

ХАРИ /въздъхва/. Ох, как не разбираш!... Страшилището надупчи шапките ни. Сега вече ще надупчи главите ни... Така каза, аз го чух... Върни това проклето куче и отново да станем господари на прерията.

ДЖО /твърдо/. Не!...

ХАРИ /хитро/. Ако искаш, дай ми го да го върна. Ще кажем, че нищо не знаеш, уж че съм ти го откраднал... ако си толкоз горд.

ДЖО Не! Решил съм да се справя с хлапето. /Стреля във въздуха./ Теди!

БАРМАНЪТ /страхливо/. Да.

ДЖО Раздай на хората уиски!... Да се натряскат!... Хайде!... Бързо!... Чаша след чаша!...

БАРМАНЪТ Ей сега!

Започва бързо наливане и раздаване на чашите. Всеки бандит взима чашата си и пие. Бързо. Още. И още.

Настроението се повишава. Някой започва да пее. Друг повишава глас.

РЕПЛИКИ:

– Така де!... – Откъде накъде?... – Не ме е страх! – От едно хлапе! – Ние сме бандити, а не учители! – Ще тръгнем! – Ще му светим маслото! – Лично аз! – Не ме е страх! – Какво като е страшилището? – Хайде!...

Пият и се напомяват още повече. Някой измъква пистолет и стреля:

– Така ще го убия!... – И аз! – стреля.

Всички започват да стрелят и се заканват.

Голяма пукотевица.

Вратата на бара се отваря внезапно.

Пистолетите млъкват. Тишина.

Влизат Иванчо и Мери. Иванчо носи пълен чувал. Остава го настрана.

Иванчо е удивително смешен с голямата си шапка и влачещите се по земята кобури.

Напрегната тишина.

Джо бързо измъква пистолета... но Иванчо е още половък, прострелва ръката му.

ДЖО /хваща ръката си/. Ох!... Болиии!

ИВАНЧО /прибира патлака/. Бандити, добър ден!

ВСИЧКИ /хорово и сервилно/. Добър ден!

ИВАНЧО Понеже вие на дойдохте – дойдох аз. /В настъпилата тишина разглежда обстановката. Тук той влиза за първи път./ Приятна обстановка!... /С галантен жест хваща Мери под ръка и я повежда към барчето./ Мис Ричард, заповядайте!... /Сочи ѝ барманът./ Този чичко ще ни посрещне като скъпи гости...

Използвали случая, че Иванчо е с гръб, няколко души измъкват пистолетите и ...

... в следващия миг, Иванчо, без да се обръща отвръща с бърза стрелба. Нахалниците захвърлят пистолетите, хващат се за ръцете и почват да охкат.

Иванчо и Мери се облягат на тезгяха с привични жестове, като изпечени пияници. Иванчо с небрежно движение отмахва неудобната шапка, която увисва на врата му.

ИВАНЧО Извинете, да не съм попаднал в болница?

БАРМАНЪТ /уплашено/. Моля... Защо?

ИВАНЧО Понеже клиентелата ви пъшка.
БАРМАНЪТ Извинете, но вие ги ранихте в ръцете.
ИВАНЧО /учудено/. Така ли?... Тогава трябва да благодарят, а не да пъшкат.

БАРМАНЪТ МОЛЯ?
ИВАНЧО Ами ако бях им продупчил тиквите?
БАРМАНЪТ /сервилно/. Какво ще обичате?
ИВАНЧО /галантно/. Мери, господин пита какво ще обичаме?
МЕРИ /нехайно/. Много ясно... Тригуни!
ИВАНЧО /спокойно/. Две тригуни!
БАРМАНЪТ Извинете, но тук е бар... Пасти има в сладкарницата.
ИВАНЧО Така ли?... Чудно!
БАРМАНЪТ Да, тук се пие.
ИВАНЧО Само се ПИЕ?
БАРМАНЪТ Да, господине.
ИВАНЧО А не се ли УБИВАТ редактори на вестници?
БАРМАНЪТ Не ви разбирам .
ИВАНЧО Чул съм, че тук е убит редакторът на вестника, който писал, че Страшилището на прерията се приближава към Буфало.
БАРМАНЪТ Не съм чувал.
ИВАНЧО А аз съм чувал, че в този щат се убиват министър-председатели.

Вярно ли е?
БАРМАНЪТ /след пауза/. Не знам, господине. Аз само сервирам.
ИВАНЧО А не чухте ли, че госпожицата иска тригуни?
БАРМАНЪТ Сега ще изгичам до сладкарницата.
ИВАНЧО Оставете!... Къде ви е книгата за оплакване?
БАРМАНЪТ /уплашено/. Моля?
ИВАНЧО Искам да се оплача... Тук мислите само за възрастните, а забравяте децата... Къде е оплаквателната книга?
БАРМАНЪТ /съвсем объркано/. Такова нещо нямаме. И не сме имали.
ИВАНЧО Ааа, господине, не ни се харесват... Мери, какво да пием?
БАРМАНЪТ /бързо и угоднически/. По едно уиски?
ИВАНЧО /рязко/. Господине! /Поглежда го многозначително./ Не виждате ли, че сме деца?
МЕРИ Чичко, ние не употребяваме алкохол!
БАРМАНЪТ /отдъхва си/. Сода?

Барманът налива сода в чашите,

МЕРИ Може.
ИВАНЧО Чиста сода, нали?
БАРМАНЪТ Да де – без уиски.
ИВАНЧО /натъртва/. Без отрова!
БАРМАНЪТ Моля ви се, господин Страшилище, заведението е реномирано.
ИВАНЧО /спокойно се обляга/. Тук е хубаво, нали?
МЕРИ /оглежда обстановката/. Приятно е... Понякога има и музика.

ИВАНЧО Певицата как е?

МЕРИ Средна работа.

ИВАНЧО Но едва ли ѝ остава време да пее, понеже тук се убиват редактори на вестници.

МЕРИ Глупости, Иванчо. Тук са убили един-единствен редактор. Много преувеличаваш.

ИВАНЧО Сигурно. Редактори и някои други.

МЕРИ А, други – редовно.

ИВАНЧО /вдига поднесената му чаша/. Че тогава това не е бар, а кланица.

МЕРИ /пие/. За първи път виждам толкоз мъже на едко място с бинтовани ръце. (Бандитите са увили ръцете си с кърпи.)

ИВАНЧО Сигурно имат циреи... Веднъж имах цирей и мама ми бинтова ръката.

МЕРИ Сигурно циреи.

ИВАНЧО А може би и самите джентълмени са циреи.

МЕРИ Глупости!... Днес говориш само глупости!... Това са най-обикновени и скромни убийци!

ИВАНЧО /целият им разговор е с гръб към присъстващите/. Не вярвам, Мери. Виж колко кротко стоят. Муха да бръмне ще се чуе.

МЕРИ Много са кротки, да.

ИВАНЧО /светкавично измъква пистолет и стреля в ръката на Джо, който яростно е измъкнал пистолета си/. Мери! /Отпива сода./

МЕРИ Какво, Иванчо?

ИВАНЧО За колко секунди измъкнах пистолета?

МЕРИ /спокойно/. Измъкването и стрелянето точно две секунди.

ИВАНЧО Добър ли съм?

МЕРИ Световен рекорд^

ИВАНЧО На кого принадлежеше стария?

МЕРИ На някой си Джо Светкавицата. Три секунди. Но вече едва ли ще помисли да стреля, тъй като трябва да бинтова и другата ръка.

ДЖО /извиква отчаяно/. Стига! Връщам ви кучето и се махайте от Буфало!

ИВАНЧО Мери, чу ли нещо?

МЕРИ Някакъв господин направи някакво предложение.

ДЖО /извиква/. Теди, донеси кучето!

БАРМАНЪТ /бърше ръце в престилката си/. Сега, Джо... Отивам. /Излиза./

Пълна с напрежение тишина.

ИВАНЧО /едва сега започва да се обръща към шайката, бавно, тържествено/. Искате да кажете, че ми връщате Шаро?

ДЖО /обвива и другата си ранена ръка с кърпа/. Да! Метлосвайте се! – Вървете по дяволите!... Казахте, че няма да се месите във вътрешните ни работи.

ИВАНЧО /бавно тръгва към Джо/. Много сте мил, чичко Джо... Но промених решението си. Според мен, Буфало няма да се оправи, ако не се намесим ние.

ДЖО Кой сте вие?

ИВАНЧО Децата... Щом възрастните не могат да се оправяй, ще се намесим ние... Така ли е, Мери?

МЕРИ Няма как. Достатъчно сме търпели.

ИВАНЧО /към Мери/. Тогава, извади онези играчки! /Измъква и другия пистолет./ Който мръдне, ще търси мозъка си в Скалистите планини!

Мери взима чувала, отваря го и измъква няколко белезници.

Иванчо измъква от джоба си шерифската значка и я показва.

ИВАНЧО Хайде, Мери!... Сложи им мартениците!

Докато Иванчо е насочил пистолетите към шайката, Мери минава пред всеки бандит и му надява белезниците.

ИВАНЧО /весело, но настойчиво/. Глупаци, пейте!... Това е тържествена церемония!... Случва се за първи път в живота ви.

МЕРИ И за първи път ще влязат в затвора!

ИВАНЧО /настойчиво/. Пейте! /Насочва пистолетите./

Докато им навличат белезниците, бандитите запяват след певицата, която запява по собсвена инициатива:

Да, Дивият ни запад се вълнува,
тук всеки става по-нетърпелив
и всеки почва вепче да бленува
за Запад див, но не чак толкоз див...

И т.н.

*Всички довършват песента в белезници.
Пристига Барманът. Носи кучето.*

ИВАНЧО /хвърля се към него и прегръща кучето/. Шаро! /Шаро излайва/ Шаро, кученцето ми!... Нали ти казах, че ще те намеря? /Прегръща го и го целува./
Все още звучи песента.

З а т ъ м н е н и е.

ЕПИЛОГ

Иванчо, както си беше от появяването му, върви през прерията и пее песента си. Зад него крачи Шаро.

ИВАНЧО /пее/.

Обичам мандарини,

сметанов сладолед,
обичам саварини
и орехи със мед,

млекото не презирам,
ни млечен шоколад,
но просто си примирам
да скитам по света!

Шаро му приглася с ритмичен лай.

ИВАНЧО /спира и се обръща/. Довиждане, Мериини!
МЕРИ /гласът ѝ/. Довиждане, Иванчооо!

Иванчо тръгва отново и заявя:

Вървиш, вървиш, вървиш напред
– пейзажът се мени:
гората сменя се с поле,
полето – с планини.
И все вървиш, вървиш напред,
все нова красота...
Какво по-хубаво от туй
да скиташ по света?

*Ритъмът е станал ускорен, още по-весел, кучето лае ли
лае...*

К р а й